

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **B. V.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/124564-912,

takto:

- I. Žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023, č. j. MPSV-2022/229142-912, se vylučuje k samostatnému projednání.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/124564-912, se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou osobně dne 1. 8. 2022 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 26. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/124564-912 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

v Příbrami (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 22. 6. 2022, č. j. 14787/2022/CAS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci určen příspěvek na živobytí ve výši 596 Kč měsíčně od února 2022 ve smyslu § 23 a § 44 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném od 1. 1. 2022 (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Dále se žalobce domáhá, aby soud žalovanému uložil, aby za žalobce zaplatil sociální pojištění v takové výši, aby ode dne vzniku nároku na starobní důchod ke dni 27. 5. 2010 pobíral starobní důchod ve výši 25 000 Kč měsíčně.

Obsah žaloby

2. Žalobce požaduje, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit za něj sociální pojištění v takové výši, aby od vzniku nároku na starobní důchod ke dni 27. 5. 2010 pobíral starobní důchod ve výši 25 000 Kč měsíčně. Vysvětluje, že vinou protiústavního postupu (viz zákon č. 480/1991 Sb., o době nesvobody, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 262/2011 Sb., o účastnících odboje a odporu proti komunismu, ve znění pozdějších předpisů) žije pod hranicí chudoby. To měla zavinit Česká republika v roce 1992 podvodem učiněným dle metodiky StB kvůli žalobcově podpisu Charty 77. Žalobci totiž mělo být upřeno právo podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce odkázal na různá dřívější podání či úkony orgánů veřejné moci a upřesnil, že komunisté a sociální demokraté dehonestovali jeho osobu. Vzdor pokynu Nejvyššího státního zastupitelství č. j. 6 NZN 2014/2020 zůstalo Okresní státní zastupitelství v Kutné Hoře v příslušné korupční kauze nečinné.

Vyjádření žalovaného a další podání žalobce

3. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Vysvětlil, že dne 4. 2. 2022 zahájil prvostupňový orgán řízení z moci úřední z důvodu zjištění nových skutečností. Shodně jako v napadeném rozhodnutí žalovaný vypočítal, proč byl žalobci snížen příspěvek na živobytí od února 2022 z částky 1 250 Kč na částku 596 Kč. Žalobce v odvolání rozporoval svou povinnost spolupracovat s prvostupňovým orgánem poukazem na to, že na něj Česká republika učinila pro jeho politické postoje podvody. K tomu se žalovaný v napadeném rozhodnutí odmítl vyjádřit, protože to nebylo předmětem správního řízení.
4. Dne 26. 1. 2023 žalobce „vznesl požadavek dle § 36 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb.“ a opětovně zdůraznil, že je signatářem Charty 77 a Vláda České republiky je povinna napravit křivdy na odpůrcích režimu. K tomu zmínil i svůj spor s Úřadem vlády České republiky a Etickou komisí pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu. Rovněž se přirovnal k významným osobnostem veřejného života a požadoval „stejně posty a zajištění hodnocení“. Dále vysvětlil, jak a proč měl být po listopadu 1989 novým režimem poškozen. Navrhuje, aby si soud obstaral příslušné spisy Úřadu vlády České republiky, případně jiné dokumenty od jiných, v podání uvedených orgánů veřejné moci.
5. Dne 13. 2. 2023 žalobce s odkazem na hospodárnost řízení podal další obdobně formulovanou žalobu, tentokrát směřovanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023, č. j. MPSV-2022/229142-912, a požádal o společné projednání i této věci v jediném řízení. Zároveň v té souvislosti znovu požádal o osvobození od soudních poplatků a přiznání bezplatné právní pomoci.

Vyloučení věci

6. Pokud jde o žádost žalobce o společné projednání věci s jeho žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023, č. j. MPSV-2022/229142-912, soud dospěl k závěru, že z pohledu žalobcem zmiňované „ekonomiky řízení“ by bylo společné projednání těchto žalob hrubě nevhodné. V době podání žádosti je již řízení o původní žalobě ve finální fázi a vše je připraveno k rozhodnutí soudu. Naopak u rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023 soudu ani není známo, čeho se týká, jelikož žalobce nesplnil svou procesní povinnost jeho stejnopis předložit spolu s podanou žalobou. Soud musí nejprve ověřit existenci a povahu zpochybňovaného rozhodnutí, včasnost podané žaloby, dále se zabývat žádostí žalobce o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, bude-li ustanoven, vyčkat na kvalifikované doplnění žaloby, následně umožnit žalovanému se k ní vyjádřit a pak teprve rozhodnout ve věci samé. Spojení věcí by tak vedlo ke zcela nezdůvodnitelnému prodlužování nynějšího řízení, na čemž nemůže nic změnit ani obdobnost uplatněné žalobní argumentace. S ohledem na to proto soud postupoval podle § 39 odst. 2 s. ř. s. a prvním výrokem žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023, č. j. MPSV-2022/229142-912, vyloučil k samostatnému projednání.

Podstatný obsah správního spisu

7. Správní řízení z moci úřední prvostupňový orgán zahájil dne 4. 2. 2022 z důvodu zjištění nových skutečností týkajících se žalobcova nároku na příspěvek na živobytí. Správní spis obsahuje úkony prvostupňového orgánu a žalobce související s předmětem řízení (např. výzvy k doložení podkladů a vyjádření žalobce).
8. Dne 22. 6. 2022 prvostupňový orgán vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým podle § 61 a § 67 zákona o pomoci v hmotné nouzi přiznal žalobci příspěvek na živobytí ve výši 596 Kč od února 2022. To odůvodnil žalobcovým životním minimem a jeho životními náklady a příjmy (výpočet je totožný jako v napadeném rozhodnutí, pozn. soudu).
9. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný zrekapituloval rozhodnou právní úpravu § 9, § 23 a § 24 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Vysvětlil, že žalobce měl životní minimum 3 860 Kč. Za měsíc leden 2022 mu byl započten příjem z důchodového pojištění 5 830 Kč, z toho je pro účely výpočtu příspěvku v hmotné nouzi započitatelná část ve výši 80 % [§ 9 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi], tj. 4 664 Kč. V prosinci 2021 měl žalobce příjem z důchodového pojištění ve výši 4 662 Kč, tj. započitatelná část činí 3 729,60 Kč. Do oprávněných nákladů za měsíc prosinec 2021 a leden 2022 byly započítány položky: záloha na elektřinu 1 110 Kč, záloha na plyn 3 660 Kč, záloha na vodné 37 Kč, poplatek za komunální odpad 50 Kč. Celkem náklady činily 4 856,67 Kč. Přiměřené náklady na bydlení byly za prosinec 2021 ve výši 1 118,88 Kč a za leden 2022 ve výši 1 399,20 Kč (určeny nejvýše jako 30 % z příjmu ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Za prosinec 2021 vycházela výše příspěvku na živobytí na částku 1 250 Kč [životní minimum – (odůvodněné náklady – přiměřené náklady na bydlení)] a za leden 2022 na částku 595,20 Kč. K tomu žalovaný vysvětlil, že systém pomoci v hmotné nouzi je poslední záchrannou sítí státu po vyčerpání veškerých jiných možností dosažení příjmu. Je vyhrazen pro případy, kdy příjmově neutěšená situace brání dotyčnému uspokojovat základní životní potřeby takovým způsobem, že neposkytnutí této pomoci by pro něj znamenalo vážné sociální a existenční ohrožení. Pro účely příspěvku na živobytí se příjem snižuje o přiměřené náklady na bydlení, nejvýše do výše 30 % příjmu osoby a společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Žalovaný se proto plně ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu. Závěrem žalovaný vyjádřil pochopení pro

nelehkou situaci žalobce, nicméně vysvětlil, že žalobcem uváděné skutečnosti nejsou pro věc relevantní.

Posouzení žaloby

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28. 7. 2022 a žaloba byla podána ve lhůtě dne 1. 8. 2022), že je věcně i místně příslušným soudem a napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, protože s takovým postupem žalobce ani žalovaný nevyjádřili ve lhůtě stanovené soudem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Přitom soud dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
11. Soud nejprve uvádí, že nerozhodoval o žalobcově opětovné žádosti o osvobození od soudních poplatků ze dne 26. 1. 2022 formulované takto: „*Vznáším požadavek dle § 36 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb.*“ Původní žalobcovu žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce ze dne 29. 7. 2022 (soudu doručena dne 1. 8. 2022 na téže listině jako podaná žaloba) soud zamítl usnesením ze dne 9. 9. 2022, č. j. 49 Ad 6/2022-10. Toto usnesení nabylo právní moci dne 12. 9. 2022 a proti němu žalobcem podanou kasační stížnost zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 11. 2022, č. j. 3 As 229/2022-11 (právní moc dne 24. 11. 2022).
12. Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. může být účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvláště závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly. Přiznané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.
13. Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v odst. 10 odůvodnění rozsudku ze dne 28. 7. 2011, č. j. 8 As 65/2010-106 „*[d]ruhá žádost tedy z hlediska podmínek pro případné osvobození nepřináší vůbec nic nového. Tato okolnost je zásadní při úvaze, zda byl městský soud povinen rovněž o této žádosti samostatně rozhodnout. Účelem přiznání osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s. je zajistit, aby těm, kteří objektivně nemohou vzhledem k osobní či majetkové situaci uhradit soudní poplatek, nebyl znemožněn přístup k soudní ochraně. Rozhodně však nelze tuto žádost uplatňovat jako „univerzální obranu“ proti každé výzvě soudu k úhradě soudního poplatku. Poplatková povinnost k úhradě soudního poplatku vznikla v tomto případě již podáním kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla na výběr, zda bude brojit proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků kasační stížností nebo zda vyčká zaslání další výzvy k úhradě poplatku a znovu požádá o osvobození. Pokud v mezidobí nedošlo ke změně faktických poměrů, které by případně mohly odlišné rozhodnutí o druhé žádosti odůvodňovat, postupoval městský soud správně, pokud o v pořadí druhé žádosti samostatně nerozhodoval.*“ V projednávaném případě žalobce nijak nedoložil, že by došlo k jakékoliv změně stavu oproti původní žádosti ze dne 26. 1. 2022 a ani svou novou žádost nikterak neodůvodnil. Soudu je navíc z úřední činnosti známo, že v jiných případech je kladné rozhodnutí o žalobcově žádosti o osvobození od soudních poplatků a následné ustanovení

zástupce z řad advokátů bezúčelné, protože žalobce nikdy nedoplní žalobu tak, aby měla naději na úspěch. Blíže viz usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 10. 2022, č. j. 46 Ad 5/2022-56, o odmítnutí žaloby (dostupné na www.nssoud.cz). Rozhodnutí soudu o nové žádosti by proto z hlediska procesní ekonomie bylo zjevně nadbytečné.

14. Podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů se osvobozují od poplatku řízení ve věcech důchodového pojištění (zabezpečení), příplatku k důchodu, zvláštního příspěvku k důchodu, nemocenského pojištění, státní sociální podpory, pojistného na veřejné zdravotní pojištění, sociální péče, **pomoci v hmotné nouzi a státních dávek**, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a kompenzace a dávek péčovské péče (zvýrazněno soudem).
15. Soud proto žalobce nevyzval k zaplacení soudního poplatku, jelikož v projednávané věci [příspěvek na živobytí ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi] byl žalobce od placení soudního poplatku osvobozen zákonodárcem. Rozhodování o osvobození od soudního poplatku ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. by tak mělo smysl pouze tehdy, pokud by se jednalo o předběžnou otázku pro posouzení dalších otázek souvisejících s náklady řízení. Zejména se jedná o podmínku pro ustanovení právního zástupce z řad advokátů postupem podle § 35 odst. 10 s. ř. s. nebo pro nepřiznání náhrady nákladů řízení státu vůči neúspěšnému žalobci (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).
16. Nyní již k vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí.
17. Soud připomíná, že v odůvodnění usnesení ze dne 9. 9. 2022, č. j. 49 Ad 6/2022-10, v souvislosti se zamítnutím žádosti o osvobození od soudních poplatků a žádosti o ustanovení zástupce žalobci řádně vysvětlil, že jeho stávající žalobní argumentace je předem odsouzena k nezdaru, protože se netýká věci rozhodované žalovaným (výše nároku na příspěvek na živobytí), nýbrž se jedná o rekapitulaci různých tvrzených křivd, jež v daném správním řízení vedoucím k vydání napadeného rozhodnutí nemohl žalovaný nijak posoudit. Zvláště v odst. 11 odůvodnění citovaného usnesení soud uvedl, že „[p]okud jde o další postup v řízení, soud podotýká, že žalobci nic nebrání případně doplnit v žalobní lhůtě, která v době od podání žádosti o ustanovení zástupce do dne právní moci tohoto usnesení neběžela, jiné, relevantní žalobní body. Z toho důvodu soud nejprve vyčká na uplynutí žalobní lhůty předtím, než přistoupí k dalším procesním krokům v podobě výzvy žalovaného k vyjádření a předložení správního spisu.“
18. Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.
19. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.
20. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28. 7. 2022 a běh lhůty pro doplnění žalobních bodů byl přerušen dne 1. 8. 2022 podáním žaloby mj. spolu s žádostí o ustanovení zástupce z řad advokátů pro účely doplnění žalobní argumentace. Tuto žádost soud zamítl usnesením ze dne 9. 9. 2022, č. j. 49 Ad 6/2022-10, které nabylo právní moci dne 12. 9. 2022. Lhůta pro doplnění žalobních bodů tak žalobci uplynula dne 10. 11. 2022. Žalobcem u krajského soudu podaná kasační stížnost ze dne 16. 9. 2022 (soudu doručena dne 26. 9. 2022) neměla vliv na běh lhůty pro doplnění žalobních bodů. Podání kasační

stížnosti jakožto mimořádného opravného prostředku totiž nemá odkladný účinek a žalobce jeho přiznání nenavrhl (§ 107 s. ř. s.). Tuto kasační stížnost zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 11. 2022, č. j. 3 As 229/2022-11 (právní moc dne 24. 11. 2022).

21. Soud proto nemohl přihlídnout k žalobcově podání ze dne 26. 1. 2023, přestože obsahuje nový žalobní bod pojednávající o jakémisi sporu mezi žalobcem na straně jedné a Úřadem vlády České republiky a Etickou komisí pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu na straně druhé, k jehož vyřešení žalobce závěrem svého podání odkazuje na osm spisů vedených Úřadem vlády České republiky. Argumentace v podané žalobě se z větší části týká jiného sporu, patrně trestní věci vedené u Okresního soudu v Kutné Hoře a Okresního státního zastupitelství v Kutné Hoře. Žalobce v této souvislosti ne zcela srozumitelným způsobem kritizuje i jiné orgány veřejné moci (např. Krajský soud v Praze má být vázán přípisem Vrchního státního zastupitelství v Praze č. j. 1 VZN 2685/2021-45, přitom krajský soud není vrchnímu státnímu zastupitelství podřízen).
22. Z těchto výkladů není soudu zjevné, jak mají souviset s hlavním žalobním bodem, kterým je žalobcovo tvrzení o nároku na pobírání starobního důchodu ve výši 25 000 Kč měsíčně ke dni 27. 5. 2010. Soud proto nevyžádal žádný z žalobcem odkazovaných spisů či dokumentů orgánů veřejné moci, protože to pro přezkum napadeného rozhodnutí v mezích žalobní argumentace uplatněné v rámci žalobní lhůty považoval za zcela zbytečné. Žalobce ani náznakem nenaznačil jakoukoliv souvislost tamních případů s nyní projednávaným případem, a co vlastně mají nebo nemají tyto odkazované dokumenty a spisy prokazovat. K tomu soud zdůrazňuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004-41: *„Jestliže žalobce namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezil se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení.“* Podstatná jsou též následující ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi upravující podmínky nároku a výpočet výše příspěvku na živobytí:
23. Podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob. Podle odst. 2 téhož ustanovení splňuje-li podmínky nároku na příspěvek na živobytí více společně posuzovaných osob, náleží příspěvek na živobytí jen jednou, a to osobě určené na základě dohody těchto osob. Nedohodnou-li se tyto osoby, určí orgán pomoci v hmotné nouzi, který o příspěvku na živobytí rozhoduje, které z těchto osob se příspěvek na živobytí přizná.
24. Podle § 23 zákona o pomoci v hmotné nouzi výše příspěvku na živobytí činí, není-li dále stanoveno jinak, za kalendářní měsíc rozdíl mezi a) částkou živobytí osoby (§ 24 odst. 1) a příjmem osoby (§ 9 odst. 2), není-li osoba společně posuzována s jinými osobami (§ 2 odst. 1), b) částkou živobytí společně posuzovaných osob (§ 24 odst. 3) a příjmem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2); pokud však v rámci společně posuzovaných osob, které jsou posuzovány pro účely pomoci v hmotné nouzi, není některá z osob považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou, stanoví se výše příspěvku na živobytí bez poměrné části příspěvku na živobytí připadající na osobu, která není považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou.

25. S ohledem na shora uvedené § 21 a § 23 zákona o pomoci v hmotné nouzi by sice nárůst výše starobního důchodu skutečně mohl ovlivnit výši příspěvku v hmotné nouzi, nicméně pouze v neprospěch žalobce. V napadeném rozhodnutí je totiž řádně vysvětleno, že to bylo právě zvýšení pobíraného příjmu z důchodového pojištění, kvůli čemuž byl žalobci vyplácený příspěvek na živobytí s účinností od února 2022 snížen z částky 1 250 Kč měsíčně na 596 Kč měsíčně. V mezích jen velmi obecně formulovaného žalobního bodu tak soud neshledal, že by se správní orgány dopustily jakéhokoliv pochybení. Přezkumem žalobcem tvrzených křivd se pak soud neměl pravomoc zabývat (nijak nesouvisí s okolnostmi rozhodnými pro obsah napadeného rozhodnutí, resp. by vedly jen k ještě většímu snížení přiznané dávky) a rozhodnutí správních orgánů obsahují dostatečně přesné a jasné zachycení výpočtu nově stanovené výše příspěvku na živobytí. Z odůvodnění nelze seznat jakékoliv náznaky svévole či snad dokonce snahy o perzekuci žalobce kvůli jeho politickým postojům.
26. Podle § 4 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách.
27. Žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 a násl. s. ř. s. se lze domáhat zrušení nebo prohlášení nicotnosti správního rozhodnutí.
28. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 a násl. s. ř. s. se lze domáhat, aby správní orgán vydal rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
29. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. se lze domáhat, aby soud konstatoval nezákonnost takového zásahu, a pokud zásah trvá, aby od něj správní orgán upustil a zásah neopakoval.
30. Jak již soud žalobci vysvětlil v souvislosti se zamítnutím návrhu na ustanovení právního zástupce, do pravomoci správních soudů nespadá žalobcův požadavek, aby za něj stát zpětně zaplatil sociální pojištění pro účely navýšení starobního důchodu na částku 25 000 Kč měsíčně. Žalobcův požadavek postrádá oporu v jakémkoliv platném a účinném právním předpise. Požadavek na zrušení napadeného rozhodnutí by mohl být důvodný za určitých okolností, nicméně to by žalobce musel v podané žalobě polemizovat se zákonností napadeného rozhodnutí jako takovou (např. konkrétně rozporovat způsob výpočtu výše příspěvku na živobytí, skutková zjištění, chyby ve výpočtu apod.), což neučinil a pouze předestřel téměř nesrozumitelné odkazy na různá jiná nesouvisející řízení či korespondenci s orgány veřejné moci.
31. Soud proto v žalobě neshledal žádnou oporu k podrobnějšímu přezkumu napadeného rozhodnutí, resp. ji neshledal důvodnou.

Závěr a náklady řízení

32. O náhradě nákladů rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. února 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce